

Reflexia pátra Alselma Grūna o krste

Na sviatok Ježišovho krstu a v predvečer Veľkej noci Cirkev pozýva všetkých veriacich, aby si obnovili svoj vlastný krst. Dúfa pritom, že kresťania znova žijú z tajomstva svojho krstu. Pretože väčšina z nich boli pokrstení ako deti, spomienka na vlastný krst má malý účinok. Potom darom tak veľmi žiadame, aby kresťania žili zo skutočnosti svojho krstu. Väčšinou vôbec nevedia, čo sa tým myslí. Ten, kto bol pokrstený ako dospelý, bude si vždy môcť spomenúť na to, čo sa tam s ním dialo. Môže – tak, ako to robili prvotní kresťania – v myšlienkach obnoviť a potvrdiť svoje zrieknutie sa zlého a svoje rozhodnutie pre Krista. Ale čo znamená žiť zo skutočnosti krstu pre nás, ktorí sme boli pokrstení ako deti? Pre mňa život z krstu znamená žiť uvedomelejšie a autentickjšie, z inej dimenzie, z dimenzie milosti a nie z podávania výkonov, byť slobodným voči očakávaniam sveta, konať z vnútorného prameňa a nie len z vlastnej sily. Skutonosť, že som pokrstený mi stále znova kladie otázku: Čo znamená byť človekom? Kto v skutočnosti som? Odkiaľ prichádzam? Kam idem? Čo by som chcel urobiť s mojím životom? Čo je tajomstvo môjho života? Čo znamená byť kresťanom? Ako chápe môj život Ježiš Kristus? Čo mi chce povedať dnes? Akú šancu mám žiť v spoločenstve s Ježišom Kristom dnes? Ako sa odlišujem od ľudí, ktorí nie sú pokrstení? O Martinovi Lutherovi sa rozpráva, že si na svoj písací stôl vyryl slová „Baptizatus sum – Som pokrstený“. Vždy, keď sa mu nedarilo, keď ho trápili pochybnosti a pocity menejcennosti, pozrel sa na túto vetu a vyslovil ju nahlas. „Som pokrstený“, pre neho to znamenalo: nezáleží na mojom výkone, nie na tom, či všetko, čo robím, je správne, či žijem správne pred samým Bohom. Rozhodujúce je, aby ma Boh bezvýhradne akceptoval, aby ma miloval bez predsudkov, aby ma Boh urobil správnym, aby moja spravodlivosť pochádzala od Boha, a nie z mojich výkonov. Takýmto spôsobom by spomienka na krst mohla znamenať, že si uvedomíme, že sme milovanými Božími synmi a dcérami. Každý človek v hĺbke svojho srdca túži po tom, aby bol milovaný a aby sám dokázal milovať. Krst nám hovorí, že sme milovaní absolútne, že v nás nie je nič, čo by bolo vylúčené z tejto Božej lásky. Láska je základný fakt, na ktorom môžeme postaviť náš život. A Božia láska nie je taká krehká ako láska, ktorú spoznáme od ľudí. Nie je ambivalentná ako láska rodičov, ktorí lásku dosť často spájajú s požiadavkou vďačnosti, alebo by si nás chceli pripútať svojou láskou. Vždy keď pochybujeme o sebe, keď sa cítime menejcenní, keď odmietame sami seba, predstavovala by spomienka na to, že sme pri krste bezvýhradne akceptovaní pomocou preto, aby sme uznali sami seba a mali radi sami seba. Spomienka na krst nás nechce v prvom rade vyzývať k tomu, aby sme plnili

Ježišove prikázania a aby sme konali správne. Skôr nám chce povedať, že sme jedineční. Iba vtedy, keď si vždy znova uvedomíme, kým sme, môžeme správne žiť. Krst nám hovorí, že sme nielen deťmi našich rodičov, ale aj Božími deťmi. Máme v sebe nielen vlastnosti, ktoré sme zdedili od našich rodičov, ale aj Boží život. Nemusíme sa uspokojiť len so silou, ktorú sme dostali v našom tele a v našej psyché. Prúdi v nás prameň Ducha Svätého, ktorý nikdy nevyschne. Z neho môžeme vždy znova čerpať, aj vtedy, keď nás opustia naše sily. Tu máme podiel na neohraničenej Božej sile, ktorá sa do nás vlieva z tohto božského prameňa. Spomienka na náš krst nás uvoľní spod pracovného tlaku, že všetko musíme urobiť my sami, že musíme dokázať svoju hodnotu. A oslobodzuje nás od strachu, že by nás mohli opustiť sily. Často zisťujeme, že všetko v nás stuhne. Cítime sa skamenení. Práca nás zatvrdila. Už v nás nič neprúdi. Vytvorili sme si okolo seba pancier, aby sme sa úspešne prebojovali životom. Ale ten nás urobil necitlivými. A oddelil nás od prúdu života. Už v nás neprúdi. Všetko je už len rutina. Keď sa s nami toto stane, potom by spomienka na krst mohla znova rozprúdiť vnútorný prúd. Mohli by sme znova prísť do styku s vnútorným prameňom. Život chce prúdiť. Stuhnutie v rutine je smrť života. Krst nás chce chrániť pred tým, aby sme sa zmenili na kameň. Chce uvoľniť zábrany, aby v nás znova začal prúdiť život. Byť pokrstený pre mňa neznamená len žiť z Božieho prameňa, ale aj byť v spoločenstve s Ježišom Kristom. Keď sa pozriem do seba, narazím nielen na môj životný príbeh, ale aj na Ježiša Krista ako na svoju najvnútornejšiu skutočnosť. V krste som vyrástol spolu s ním. Ako formuje táto skutočnosť môj život, moje vnímanie samého seba? Meditácia o mojom krste pre mňa znamená, že sa nikdy necítim sám. Keď teraz sedím pri písacom stole a píšem túto knihu, nemusím sa namáhať s myšlienkami. So mnou a vo mne je Ježiš Kristus. Dokonca nemusím na neho vždy myslieť. Nemusím v každom okamihu čítať v Biblii, aby som s ním prišiel do styku. Je v mojom vnútri. Keď si toto uvedomím, potom sa cítim uvoľnený od tlaku, že musím v mojom živote obstať sám. Mám pocit, že mám vytvorený vzťah. Myšlienka na Ježiša vo mne spôsobuje, že mojím telom preteká láska. Nie som uzolovaný, ale ponorený do lásky, ktorá je určená mne osobne, ale ktorá zároveň chce cezo mňa ďalej prúdiť do tohto sveta. Byť zrastený s Ježišom pre mňa znamená, že nie som nikdy osamelý, že aj v samote viem o tomto vzťahu, že nikdy nie som bezradný, nikdy bez opory, nikdy bez lásky, nikdy bez ochrany.

Hviezdy stvoril Boh.

A preto sú pokorné. Vedia, kedy sa majú objaviť, kedy majú žiariť i kedy zapadnúť. Sú to poslušné hračky v Božích rukách.

Ernest Hello vo svojej knižke *Le Parole di Dio* hovorí, že katolícka reč má svoje zabudnuté skvosty, a tieto krásy postihlo to isté nešťastie ako nebeské hviezdy: assiduitate viluerunt, tým, že stále svietia, zovšedneli. Keby som chcel preložiť tieto latinské slová francúzskym veršom, azda by som povedal: *Eilles se font oublier en se montrant toujours.* Dali na seba zabudnúť tým, že sa stále ukazovali.

Nebesie rozprávajú o sláve Boha a obloha hlása dielo jeho rúk. (Ž 18,2)

Nebeské hviezdy, zvelebujte Pána. *Benedicite, stellae caeli, Domino.* (Dan 3, 63)

Tesne pred Vianocami sa často stáva, že „uviazneme“ v dlhých radoch pred pokladnicami v super - či hyper-marketoch.

Každý (ne)trpezlivo čaká s plným nákupným vozíkom, kým sa nedostane na rad. Predstavme si takýto scenár – zaplatíme a chystáme sa s nákupom odísť. Zrazu nás pristaví príšerný zvuk. Fotobunka niečo zachytila. Nablízku je SBS-kár, ktorý nás podrobí prísnej kontrole. Aj to je nič oproti pohľadom iných kupujúcich, ktoré sa zo všetkých strán do nás zabodávajú. Počuť tlmené komentáre: „Už ho majú... prezradil sa... už na očiach mu vidieť, že má niečo na svedomí...“ Príčina? Technická porucha, zlyhala technika, nič viac.

Sviatok Pánovho krstu poukazuje na našu výsadu – sme pokrstení, patríme Kristovi, sme Bohom milované deti. Môžeme však použiť aj iné vyjadrenia – prezradili sme sa, upozorňujeme na seba, priťahujeme zraky sveta ako magnet. Kresťan sa dostáva na najvyšší piedestál hodnosti pred Bohom, ale aj na piedestál pozornosti sveta. Nič s tým neurobíme, lebo existuje niečo, čo nás prezrádza. Nachádzame sa tak trochu v pozícii sv. Petra. V dráme Ježišovho umučenia si musel vypočuť ortieľ, ktorý ho identifikoval: „Aj ty si bol s Ježišom Galilejským“ (Mt 26, 69 – 75). Peter by bol vtedy najradšej zostal inkognito. Aj on prešiel skúškou viery.

Každý, kto žije s Ježišom Galilejským, sa prezradí. Pravidelná komunikácia s Kristom v nás zanecháva stopy. Niekedy o tom ani nevieme. Kresťan sa prejaví tým, že skôr hľadá, ako sa niečo dá, a nie, ako sa to nedá. V prvom rade nehovorí, čo v živote stratil, ale čo získal. Nehovorí: „To si z materiálneho sveta nemôžem dovoliť...“, ale najprv v morálnom zmysle konštatuje: „To si nemôžem dovoliť (uraziť Boha), lebo Boh nám dal do svedomia hranice, ktoré mám s plnou vážnosťou rešpektovať.“

Byť s Ježišom Galilejským predstavuje veľké vyznačenie. Nejde však len o jednorazové stretnutie s ním. To „byť“ chápeme ako životné smerovanie, ktoré prezrádza, že náš život je zasvätený veľkému tajomstvu. Potrebujeme rásť vo viere, aby sme nezmyselne neutekali pred identifikáciou – „Si kresťan“. Ak prijmeme fakt, že patríme Kristovi, staneme sa slobodnými a presvedčivými.

ŠTEFAN VITKO

„Láska sa udržiava pravdou a pravda je číre milosrdenstvo, do ktorého musíme byť celí zaodetí, aby sme sa mohli nazývať kresťanmi.“

CHIARA LUBICHOVÁ

„Každú svoju prácu sa snažím konať tak, akoby bola posledná v mojom živote. No pracovať chcem tak, akoby som mal ešte dlho žiť.“

sv. JÁN BOSCO

Čisto ľudským rozumom sa nedá uchopiť vnútorný zmysel Písma. Bez Ducha Svätého Božie slovo nemôže zasiahnuť naše srdce a nemôže nám dať životodarnú silu. Samotná litera slova môže dokonca zabíjať. Biblia sa stala podkladom pre vznik mnohých siekt a zdanlivo aj zdôvodnením náboženského násillia. Napokon vieme, že aj diabol ju vie naspamäť (porov. Lk 4). Ak slovo Písma nie je oživované a osvetľované Duchom Božím, môže sa stať nebezpečnou zbraňou.

Preto je nutné čítať Sväté písmo „v tom Duchu, v akom bolo napísané;“

Skôr ako začneme Slovo čítať, vzývajme pokorne Ducha Svätého, ktorého Pán sľúbil všetkým, ktorí o neho prosia. Duch Svätý odníma závoj neporozumenia (porov. 2 Kor 3, 15-17). Svätý Gregor Veľký učí: „Ten istý Duch, ktorý sa dotkol duše proroka, dotýka sa duše čitateľa.“ Preto je také dôležité prosieť o Ducha.

Konkrétne môžeme prosieť: „Duchu Svätý, príd' mi na pomoc! Otvor moje oči, otvor moje srdce! Pane, nech počujem! Prosím ťa, daj mi porozumieť tvojmu slovu.“

Vojtěch Kodet, O.Carm, ThD „Učenie“

Sväté omše v 1.týždni cezročného obdobia (B)

9.I. pondelok « Missa Tridentina »

17.00 Za farníkov

10.I. utorok

17.00 Za ě Štefana a Rozáliu Minárikových a syna Štefana

11.I. streda

17.00 Za farníkov

12.I štvrtok

17.00 Za ě Štefana Kulifaja – 20. výročie

13.I. piatok

8.00 Na úmysel darcu

14. I. sobota

8.00 Za ě Darinu Gašparovičovú – 1. výročie

Upratovanie kostola č.d. 52 - 75

15.I. Druhá nedeľa v cezročnom období

8.00 Za farníkov

Lektori: Radakovičová J., Pešková E.

10.00 Za farníkov

Lektori: Kuric M., Hajičková M.

Liturgický kalendár

9.I. pondelok	sv.Marcelín,, biskup
10.I. utorok	sv.Agatón, pápež
11.I. streda	sv.Hygín, pápež
12.I. štvrtok	sv. Aelréd, opát
13.I. piatok	sv.Hilár, biskup a učiteľ Cirkvi
14.I. sobota	sv.Félix z Noly, kňaz

Anjel, ktorý sa stavia do cesty

Knihe Numeri sa stretáme s groteskným príbehom proroka Baláma, a jeho oslice. Kráľ Balak prosí proroka Baláma, aby požehnal jeho ľud a prekliat Izrael, ktorý je Balakovým nepriateľom. Prislúbi mu za to bohatú odmenu. Balám sa vyberie na cestu, pravda, bez toho, aby poprosil predtým Boha, nech ho sprevádza svojou múdrosťou. Vtedy sa Balámovi s odsudzujúcim výrazom tváre postaví do cesty Pánov anjel. Oslica uvidí, ako im anjel s vytraseným mečom prekríži cestu, a tak odbočí do poľa. Slávny prorok Balám však anjela nevidí. Oslica zjavne svojho pána prevyšuje. Ešte dva razy sa im Pánov anjel postaví do cesty. Raz Balámovi oslica pri pokuse vybočiť z cesty pritlačí nohu o múr. V druhom prípade oslica klesne na kolena. Vo všetkých prípadoch ju jej pán brutálne zmláti. Tu Pán otvoril osliciu ústa a povedala Balámovi: „Čo som ti urobila, že si ma už tri razy bil?“ (Nm 22, 28) Zdalo sa, že Balám sa vôbec nečudoval tomu, že oslica vraví ľudskou rečou. Hneď jej odpovedal a začal jej robiť výčitky. Tu Pán otvoril Balámovi oči a on zbadal, že na ceste stojí Pánov anjel s vytraseným mečom v ruke (Nm 22, 31). Pánov anjel povedal: „Prečo si už tri razy bil svoju oslicu? Pozri, ja sám som prišiel, aby som ťa zadržal, lebo táto cesta je proti mojej vôli.“ (Nm 22, 32)

Toto nie je nijaký milučký a priateľský anjel, ale jeden z tých, ktorí vyvolávajú hrôzu. Anjel, ktorý sa stavia do cesty. Veľký prorok Balám ho nevidí, zatiaľ čo jeho oslica ho spoznáva. Rozumom neodhalíme anjela, ktorý sa nám stavia do cesty, aby nás ochránil pred zlom. Oslica, teda pud, náš inštinkt, má cit pre anjela, ktorý nás na nesprávnej ceste zastavuje. Rozum si namýšľa, že musí pokračovať bezpodmienečne ďalej po doterajšej ceste. Že musí vyvíjať ešte viac úsilia, viac organizovať a plánovať. Telo ho však brzdí. Štrajkuje. Práve toto niektorých ľudí privádza do zúrivosti a začnú hromziť na svoje telo, namiesto toho, aby si položili otázku, prečo sa vzpiera. V takom prípade je to sám Boh, ktorý otvára telu ústa, aby sa zrozumiteľne hlásilo o svoje. Reč tela sa nedá prepočítať. Čím viacej doň mlátime, tým viac bude rebelovať, až si napokon uvedomíme, že naša cesta je príliš strmá, že nás vedie do skazy. Až potom sa v duchu poďakujeme za to, že nám Pánov anjel včas zahatal cestu, aby sme sa mohli vyvarovať ďaleko väčších škôd.

Anjel sa nám môže postaviť do cesty mnohorakým spôsobom. Napríklad, istá lekárka ide zmeniť miesto. Ale jednoducho tam, kde túži pracovať, si nenájde byť. Ktosi iný sa chce vybrať na cestu. Ale od začiatku sa mu nedarí. Cestovná kancelária mu zapotreší zmluvu. A teraz je už príliš neskoro dostať podobný zájazd. Šéf firmy by chcel presadiť vo firemnej organizácii zmeny. Ale všetky jeho zámery uviaznu na piesku. Iný človek by sa rád stal učiteľom. Ale všetky jeho pokusy so žiadosťami zlyhajú. Mnohí sa v takýchto situáciách hnevajú, že sa ich plány nedajú uskutočniť. Ale, hádam, najprv by sme sa mali spýtať anjela, ktorý sa nám postavil do cesty. Možno nás chcel varovať, aby sme v tejto ceste nepokračovali. Alebo by sme sa prinajmenej mali na chvíľu zastaviť a všetko si znova premyslieť. Prítom by sme sa nemali, tak ako Balám, upnúť na miesto, kam by sme sa radi dostali, ale mali by sme sa pozorne započúvať do nášho vnútra, či nás v ňom Balámovi oslica neupozorňuje na anjela, ktorý nám skrížil cestu.

Balámov anjel, pokiaľ ide o deti, sa občas prejaví aj tak, že deti rebelujú alebo sa v istých situáciách zdráhajú konať. A rodičia si myslia, že dieťa sa iba jednoducho zaťalo alebo si chce len presadiť svoju vôľu. Prirodzene, môžu mať aj pravdu. Ale, zavše dieťa celkom presne vie, čo nechce. Inštinktívne cíti anjela, ktorý mu vtedy stojí v ceste. Cíti, že táto či tamtá cesta nevedie k cieľu. A namiesto bitia oslice, tak ako to robil Balám, by si rodičia radšej mali najprv presne vypočuť, prečo ich dieťa nechce pokračovať v ceste. Možno, že ani dieťa to nevie vysvetliť. Rodičia však môžu podľa správania a spôsobu reakcie dieťaťa pri jeho zdráhaní alebo neochote vycítiť, či ide len o jeho zaťatosť, alebo o anjela, ktorý mu zahatal cestu. Možno anjel hovorí zo strachu, ktorý chráni dieťa pred tým, aby sa dalo vtiahnuť do situácií, ktoré presahujú únosnú mieru. Keď

sa dieťa zdráha navštíviť strýka, má to väčšinou dobré dôvody. Dieťa cíti, že strýko mu nechce dobre, že naruša jeho individualitu. Nájdú sa napríklad deti, ktoré strýko zneužil, a preto sa bránili ísť ešte raz k nemu na návštevu. Lenže rodičia sa pustili do detí, podobne ako Balám do oslice. Prehliadli anjela, ktorý sa im vtedy postavil do cesty. Nechceli mať so strýkom žiadne ťažkosti a donútili dieťa, aby ho znova navštívilo. A niekedy sa dieťa zlomí a nechá sa po celé roky strýkom sexuálne zneužívať. Iste uznáte, že by bolo oveľa lepšie, keby rodičia počúvli anjela, čo sa im vtedy postavil do cesty, a netrvali len na svojich potrebách a želaniach. Keď sa dieťa vzpiera, je vždy dôležité primerane na to zareagovať, započúvať sa, zadávať sa a presne zistiť, čo alebo kto sa nám to stavia do cesty. Azda ide o anjela strážcu nášho dieťaťa.

Oslica vidí anjela a rozumie mu. Deti sa často dotýkajú svojho anjela tam, kde sa láskyplne venujú zvieratám. Mnohé dievčatá sa nadchýňajú koňmi. Čím ich natoľko fascinujú, nie je vždy jasné. Zjavne je to sila koňa, ktorý sa však dá zároveň viesť nežnou rukou. Koňovi sa dievčatá môžu zdôveriť so všetkým, aj s tým, čo rodičia nechcú počuť. Deti, ktoré vyrastajú na vidieku, s obľubou trávia čas v maštali. Po návrate zo školy hneď zájdu do maštale a vyroprávajú zvieratám, čo ich ťaží a čo zažili v škole. Iné hladkajú svojho psika a cítia, že ich chápe. Pri svojich zvieracích miláčikoch vytušia čosi o anjelovi, ktorý je s nimi a chráni ich svojou silou a pozorne im načúva. Ale keď sa vydajú na nebezpečné chodníčky, postaví sa im do cesty. Slávny prorok Balám sa musí dať poučiť svojou oslicou. Nemôže ďalej pokračovať vo svojej ceste. Najprv musí otvoriť oči, aby spoznal anjela, ktorý sa mu postavil do cesty. Príbeh nás pouča, že sa nemáme zameriavať len na to, čo sme si vzali do hlavy. Musíme mať otvorené oči pre anjelov, ktorí sa nám stavajú do cesty a bránia nám v nej pokračovať. Takýto anjel sa môže prejavíť v odpore manželského partnera alebo detí. Môže sa prejavíť aj vtedy, keď sa spolupracovníci zdráhajú akceptovať naše rady a usmernenia. Namiesto toho, aby sme takýto odpor zlomili násilím, mali by sme sa radšej dobre započúvať, či sa nám tu nepostavil do cesty anjel, ktorý nás chce ochrániť pred chybnými rozhodnutiami, ktorý nás vystríha, aby sme prírychlo nenapredovali, lebo cesta je príliš strmá.

Ansel Grun „Anjeli pre život II“

Ja som hlas volajúceho na púšti

Kto je vlastne Ján Krstiteľ? Popri očakávaní Eliáša žije v Izraeli ešte iná nádej. Mojžiš prisľúbil proroka, ktorý má prevyšovať všetkých prorokov a veľkosťou sa má vyrovnáť jemu samotnému. Preto sa Židia v očakávaní, že Ján vie niečo viac ako oni, pýtajú: Kto vlastne si, či si tým sľúbeným prorokom? Odpoveď je negatívna. Nie!

Ján odpovedá, že je hlas! Hlas, ktorý zaznie a pomínie. Jeho osoba nie je dôležitá. Pripraví cestu a ustúpi. Je hlas, ktorý ohlasuje príchod Mesiáša, ukazuje na jeho prítomnosť medzi ľudom, lebo ho zatiaľ nepoznajú.

Jeho jediná úloha spočíva v tom, že svedčí o Kristovi. Vydáva svedectvo o Svetle, aby skrze neho všetci uverili. Svedčí o jednote vteleného Slova, toho, ktorý bol na počiatku u Boha. Ján Krstiteľ má predstaviť Božieho Syna izraelskému národu. To je celé jeho poslanie, ktoré sa končí rozlišovacím znamením, ktoré je zjavené samotným Bohom, podľa ktorého má Ján Krstiteľ poznať pravú podstatu Ježiša Krista skrze Ducha.

Ján vydáva Židom svedectvo a hlása, že ak chcú poznať Mesiáša, ich chladný záujem nebude stačiť. Potrebujú sa vnútorne pripraviť cez obrátenie, vieru, lásku a radikálne rozhodnutie. Lebo ich poznanie bez viery bude len suchým poznaním. Budú mať len teoretický pohľad. Ale to je málo.

*Cesta ku Kristovi je možná len cez osobnú vieru,
ktorá sa stáva pohybom.*

Luboš Onderčín „v hĺbinách slova“!

Vyšší zákon

Stalo sa to v chudobnej preľudnenej štvrti južného Manhattanu. Kurt nesmel pomôcť chudákovi Jimmymu, synovi muža, u ktorého býva v podnájme. Po presťahovaní sa do Ameriky musí zložiť skúšky, aby znovu získal diplom lekára, hoci v Berlíne už bol promovaným pediatrom. Spočiatku trval na tom, aby k dieťaťu zavolali lekára, lenže ten neprišiel, lebo ešte nedostal zaplatené za predošlú návštevu.

A Jimmyho už nemohli ani previezť do nemocnice, nebol by to prežil. Horúčka mu stúpala, chrčal. Tu sa majiteľ bytu obrátil na Kurta a zachvátený panikou šepkal: „Ste predsa lekár. Nenechajte to dieťa zomrieť!“

Kurt dobre vedel, že keby mu pomohol, porušil by zákon a musel by počítať s vyhostením z krajiny a biedou. Ale pred ním ležalo potom zaliatie dieťa, otriasané horúčkou a záchvatmi bolesti.

Kurt desať dní zápasil o život dieťaťa. A v deň, keď Jimmy mohol po prvý raz vstať, Kurta zatkli. Ten druhý lekár ho udal.

Ešte v ten istý deň prebehol domom i štvrtou zvláštny šum. Obyvatelia dali hlavy dohromady. Mali nahnevané tváre. Na druhé ráno nikto z nich nešiel do práce. Všetci šli k súdnej budove mesta New York. V sále sa ich tíslo vyše sto. A sudca sa začudovane pozeral na zvláštny mlčiaci zástup.

„Vinný či nevinný?“ opýtal sa sudca. No prv, ako stihol Kurt otvoriť ústa, na stá hlasov volalo: „Nevinný!“ „Ticho.“ zahrnel sudca. „Dám vyprázdniť sálu, ak počujem ešte slovo...“ No vtom sa zrazil, pozrel sa na unavené tváre prítomných a ich ohnuté chrbty a opýtal sa: „Čo chcete?“ Vtedy prehovoril majiteľ bytu. Ak odsúdite nášho doktora na peňažnú pokutu, vyzbierali sme osemdesiatšesť dolárov...“

Sudca vstal a usmial sa. Buchol kladivkom a oznámil: „Previnili ste sa proti zákonu - aby ste poslúchli vyšší princíp. Ste nevinný!“

Rok nad evanjeliom

Simeonov spev

Hymnus Benediktus je prvý ľudský spev evanjelia v Ježišom živote. Starec Simeon sa obracia na matku a Jozefa. Neobracia sa na dieťa. Nebolo vhodné a nebolo jeho úlohou, aby žehnal toto dieťa. Žehná jeho rodičov.

Po speve chvály sa Simeon obracia osobitne na matku. Vedel, že len ona jediná, a nie Jozef, dala život tomuto dieťaťu? „Tvoju vlastnú dušu prenikne meč...“

Boli pri tomto speve ľudia? Ak áno, asi sa čudovali. Kto kedy hovoril mladej matke takéto temné a trpké slová, a to ešte krátko po narodení dieťaťa?

Mária si všetko „zachovávala v srdci“. To bol jej denník. V srdci si všetko znova a znova čítala, v srdci všetko znova počula. Jej srdce prenikne meč, lebo jej syn bude rozhraním. Na ňom sa budú ľudia rozdeľovať. Na ňom sa

ukáže protiklad dobra a zla. On už svojou prítomnosťou bude Pravdou, bude strhávať masky z tváre a tým vzbudí nielen lásku, ale aj nenávisť. Stane sa kameňom úrazu. Ľudia nebudú môcť ostať bez zmeny, keď začujú jeho meno, keď spoznajú jeho život, jeho náuku a jeho dielo. Budú nútení zaujať k nemu postoj - prijať ho, alebo ho odmietnuť. Nebude kompromisu. Ježiš bude ľudí nútiť, aby vyjadrili svoj najskrytejší postoj voči Bohu. Robí to dodnes.

Zmýšľanie srdc

Keď sa Simeon díval na dieťa Ježiša, nedal najavo nič starecké. Nedíval sa dozadu a nespomínal na minulosť, ako to býva v jeho veku. Díval sa do budúcnosti. A nezastavil sa len pri budúcnosti svojho národa - hľadel do budúcnosti všetkých kmeňov a všetkých národov zeme. Starec nad hrobom hovoril o prebudení nového sveta. Blízky svojmu koncu hovoril o začiatku.

V Ježišovej prítomnosti sa budú vyjadrovať najskrytejšie postoje ľudí, ich najskrytejšie zmýšľanie. Pilát bude chcieť nečestný kompromis a ukáže sa ako slaboch. Herodes sa ukáže ako lacný posmeškár. Judáš sa bude tváriť ako sociálne zmýšľajúci človek, a odhalí sa ako chamtivec a zradca. Nikodém sa prikradne bojzlivivo v noci, ale nakoniec nájde svetlo. Mýtnici sa stanú čestnými ľuďmi. Hriešnici objavia pravú lásku a očistia sa. Bohatí odmietnu ponúkané spoločenstvo s Ježišom a zostanú plytkí so zlatom v rukách. Peter v pokore zaplače, Judáš sa zničí.

Ježiš sa natrvalo stane znamením odporu. Pri stretnutí s ním sa bude odhaľovať zmýšľanie ľudí.

Akým sa javím pred Ježišom ja? Aký som pred ním v očiach ľudí? A aký som pred ním v skrytosti svojho srdca?

Znamenie odporu

Ako mnohokrato budú Ježišovi v dejinách odporovať! Dostojevský v Bratoch Karamazovovcoch píše: „Zrúcajú chrámy a zalejú zem krvou. Ale napokon sa hlúpe deti dovčia, že sú síce buriči, no buriči bezmocní, ktorí nevydržia svoju vlastnú vzburu. Zalievajúc sa hlúpymi slzami, napokon povedia, že ten, kto ich stvoril buričmi, iste sa im chcel iba vysmievať. Povedia to v zúfalstve, a čo povedia, bude rúhanie Bohu. A od toho budú ešte nešťastnejší, lebo ľudská povaha neznesie rúhanie a nakoniec sa vždy sama sebe zaň pomstí...“

Mnohí sa pri stretnutí s Ježišom stanú najšťastnejšími ľuďmi na svete. Iní mu budú odporovať a stanú sa nešťastnými. Ježiš sám nebude nešťastím. Ľudia pri styku s ním len ukážu, čo je v nich a z akej lásky tkajú svoj život. Slnecný lúč dáva rozkvitnúť kvetu a dozrieť ovociu. Studňa a prameň zostávajú pri ňom osviežujúce, mláka vyschne. Lúč zmäkčuje vosk, aby prijal nový tvar, blato jeho pôsobením tvrdne. Slnko je stále rovnaké - to len jednotlivé veci ho prijímajú každá podľa svojej povahy. Ježiš je „ustanovený na pád a na povstanie pre mnohých... na znamenie, ktorému budú odporovať... aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých srdc“ (Lk 2, 34-35). Ježiš bude radosťou a šťastím pre jedných, druhí zistia svoje nešťastie... „aby vyšlo najavo zmýšľanie mnohých...“

Aké zmýšľanie dávam najavo ja? Je Ježiš mojou radosťou?

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku